

Tình yêu thời ngốc xít

Em đẹp như một nàng tiên trong “Vườn cổ tích”

ánh mắt long lanh tựa sinh tố bơ dừa

Kỳ 1: Cuốn nhật ký kỳ lạ, cô bé họ Hàn

Nguyên kể nó quen cô bé ở một lớp học thêm đông như quân Xiêm, “chật chội, chen chúc, giầy giụa tạo nên những tình huống nhạy cảm giữa hai phái mà không hiểu đương sự cố tình hay... cố ý nữa”. Nó chống tay vào cằm và kể lể thể trong khi Dương ngồi tỉ mẩn gấp một thứ giúp người ta không chết đuối, tai nghe câu được câu chăng. Dương thì thảo với thằng bạn bằng tư cách một học sinh chân chính nhất:

- Tí nữa kiểm tra Sử rồi đấy. Bỏ qua con bé chết tiết nào đó và nhớ hộ tao những vị trí điều binh chiến lược...

Thế là đến lượt Nguyên lại phải mở sách ấn vào đầu đồng số liệu rồi rằm trong lúc Dương lải nhải rằng Anh và Mỹ nằm yên vị ở túi trái, trong khi Nga và Nhật đang cãi nhau chí choé ở nơi phải chịu đựng sức nặng 65000g của cơ thể nó...

Mr. Giang dạy Toán bước vào dững mãnh bằng đôi giày doctor, ngấm một lượt đội hình đội ngũ của cái lớp học đang trót lộn xộn có tổ chức kia. Cả lớp ngồi cái phịch đầy mãn nguyện và hấp háy mắt nhìn Mr. Giang, như thường lệ thầy đặt cặp kính CK và cái di động tí xiu có chuông hay dã man (!) lên bàn rồi bắt đầu hý hoáy ghi lên bảng những công thức lượng giác khó nhớ như thể cái ông gì đó sáng tạo ra chúng có thù với học sinh vậy. 50 công thức! Ặc! Ai mà nhớ nổi! Nguyên tự thưởng cho mình cái quyền được cười khi cho rằng chúng sẽ dễ nhớ hơn nếu được đánh vào mỗi công thức một ngôi sao ca nhạc. Và thế là bọn con gái chỉ việc tụng đều đều: “Đan Trường hử? $\sin 2x + \cos 2x = 1$? Mỹ Tâm á? $\cot x \cdot \tan x = 1$ ”

Phía trên chuyển xuống quyển nhật kí lớp dày cộp và chỉ chút các thể loại trang trí, đính kèm mẫu giấy nham nhở của thằng lớp trưởng Hoàng: “Mày ghi nhật kí lớp hôm qua đi Nguyên”. Nó với lấy cái bút Thiên Long mới toe

cho đủ trình trọng, sắp sửa bắt đầu thì Hiên lùn quay xuống cười cầu tài:

- Này, đến đại ca biên sử rồi à? Nhớ đừng ghi vụ em hắt xì hơi tung toé mưa xuân vào mặt anh Bi nhé!

Nguyên bốc bỏng gạo ăn, viết hăng hái:

“23/8/K3.Nguyên.

“Của khi! Tao biết ngay là chúng mày không trực nhật mà. Bọn lười biếng, có hắt vài nhát chổi và nhổ tí “mì chính” lên cửa sổ mà lau thôi mà cũng không làm được” - những câu hò hét quen thuộc của Hiên lùn mở đầu cho một ngày may mắn là rất đẹp trời. Mở ngoặc ghi luôn kéo quên: vào hồi 14h32 phút 27,75 giây theo đồng hồ con Chi, Hiên lùn đã có một vụ scandal là hắt xì hơi hai cái liền làm mặt anh Bi lấm tấm... một số thứ nhạy cảm! (Viết đến đây, Nguyên dừng bút, nhìn hoan hỉ vào khuôn mặt ngây thơ vô tư lự của Hiên, cười khoái chí rồi cúi xuống viết tiếp).

Thằng Sơn hôm nay nghỉ có phép. Cái giấy mẹ nó viết cách đây lâu lâu, ghi là “cho cháu nghỉ ngày thứ ba”, mà quên không phê ngày đã làm cu cậu hưởng nốt ngày hôm nay.

Tiết cô My bắt đầu được ba phút có lẽ thì anh Vinh tí tể xuống phòng y tế - đêm qua anh lỡ học quá khuya. Khổ thân anh giai, vì cô My giảng hay quên chết. “Dương phụ hành” của Cao Bá Quát khô như mực mà vào miệng ngọc của cô vẫn phê đủ đừ.

Đầu tiết 3 thấy Định hăm lon ta lon ton chạy sang trêu chọc cái Hương (nhưng nhằm đúng giờ... xấu, hoặc vì thái độ quá xấu), nên bị Hương tát cho một cái nẩy lửa. Cả lớp ồ lên “ngạc nhiên chưa?(!)” rồi vỗ tay một tràng thật kêu để tiễn Định bắn về chỗ với cái má in hình thiết sa chương và bộ mặt “không phải trắng mà là trắng hồng tự nhiên” (Miễn bàn!)

Bình Minh biên trong vở đoạn bình giảng là: “người đàn bà Tây được ăn bánh uống sữa thật ngon lành biết bao, chẳng bù chị em ta rau muống không thuốc sâu đã là cả một niềm mơ ước xa xỉ.” ối, ối... kúu!!

Cuối giờ ra chơi chú Khoa kính yêu vác lên một cái chân khập khiễng đầy

oanh liệt mà theo lời tả của thằng Tùng là “hạ căng chân trượt con ruồi nên mất đà ngã”. Anh em xúm lại chữa chạy cho đôi căng vàng của chú đúng lúc cô Kỹ thuật nông nghiệp cùng cái cặp hoành tráng của cô bước vào. Thế là cô nhỏ nhẹ ban chiếu: “Đau thì xuống y tế”. Vậy là sau khi ném chú vào y tế với phương ngôn “chó liền da, gà liền xương, người liền các loại”, hai anh em té ra sân bóng rổ đến hết tiết. Hơ...hơ...một con ruồi bị đập chảy máu có thể làm cho 3 người được nghỉ tiết chính đáng thì thật cần hoan nghênh và khuyến khích!.....”

Nguyên vừa ghi tới đây thì hết... bồng ngô. Nguyên khều thước kẻ vào lưng Zon Zon - cô bạn đang say sưa thưởng thức ổi.

Giọng Nguyên trích thượng:

- Đưa đại ca ổi và ớt.
- Oái! Mọii phải chiến đấu với 5 đứa để giành lấy một vị trí danh dự trong canteen mới cướp về chỗ ổi xương máu này đây ạ.

Nguyên giờ quyền nhật kí lên:

- Có thượng phương bảo kiếm ở đây mà còn cãi. Tính cản trở người thi hành công vụ à?!

Nguyên nhai ổi rôm rộp, nó cứ nghĩ mãi về cô bé ở lớp học thêm. Nguyên quay một vòng tròn lưng giác rồi ném trả thằng bạn compa, thủ thi câu chuyện dang dở:

- Tao thấy cô bé ấy quen lắm mà ạ.
- Cô bé nào - Dương nói đầy...cảnh giác. Mà tao khuyên mày chân thành: chớ nên dính dáng tới tụi con gái khi-còn-có-thể.
- Thế còn mày và cô bé Uyên đã ăn cái món cơm rang Dương Châu của mày thì sao - Nguyên vặn lại ít thương tiếc.
- ờ...thì tao đã...không “còn có thể”.
- Khổ quá-Nguyên vò đầu bứt tai-Tao vẫn không nhớ nổi là đã thấy cô bé đó

ở đâu rồi. Rất quen! Rất quen!

- Không nhớ là không có tội. Cổ nhân dạy thế mà - Dương ăn vụng một miếng ổi chát lè rồi phi một cái máy bay giấy lên phía bàn đầu khi Mr. Giang bận ra ngoài nghe “tút tut”. Nó chắm miếng ổi vào ớt một cách rất tự tin rồi tiếp - Mày thử nhớ đặc điểm nổi trội xem nào. Một nốt ruồi ở...tai trái chẳng hạn!!!

Nguyên lúc lắc đầu nghĩ ngợi rồi reo lên:

- Oh yeeeah! Nhớ rồi, thì ra tao đã gặp bé ở chính... trường mình. Mày còn nhớ cô bé hay đi cùng tụi thằng Bờm và Tín không?

- Hm...hm...cái đĩa đeo cặp chéo xanh á? Dương gật gù.

- Chính xác. Tao nhớ ra bé cũng từ cái cặp đấy. Cụ ti thì hình như bé học Anh 2 mày ạ.

- Ờ và tên là gì nhỉ? Hình như là...Hàn...Hàn gì đó. Tao nhớ mỗi bé ấy họ Hàn.

Kỳ 2: Lời mời thất bại - Đêm sao băng - Kẻ bơ vơ

Nguyên gật đầu như một nhà bác học hết thời:

- Đúng. Tao cũng nhớ mang máng bé đó họ Hàn. Nhưng tên quái gì thì chịu.

Dương ngừng ăn ổi, nó xoa xoa tay:

- Mày còn nhớ con nhỏ năm ngoái vào học với dân mình vài tháng không? Ngọc Vy ý!?

- Ờ. Con nhỏ té rồi mà. Làm sao?

- Sao với “giăng” gì. Nó té sang Anh 2, sang chính lớp bé Hàn kia.

- Ơ hơ. Thế Vy học tụi lớp à?

- Thì hình như nó sinh năm 1988 mà. Mà thôi kệ xác nó, đây không phải vấn

đề. Cái chính là mình đã có nội gián, nên tha hồ mà khai thác thông tin về bé Hàn...

Câu chuyện ất ơ của hai đứa bị ngắt đột ngột bởi tiếng chuông hết tiết. Và khi Nguyên đang lẩn thần nghĩ về câu gợi ý của Dương thì thằng bạn đã bay vút xuống sân với tụi Linh Nga bằng niềm đam mê bóng rổ. Nó ngồi dần ra như một kẻ thiếu năng chính hiệu được vài phút thì có tiếng gọi ngoài cửa lớp:

- Ê, Nguyên!

Nó quay ra chậm chạp. Ôi, khuôn mặt đáng yêu (mặc dù hơi điêu!) của con bạn thân nhất, Hà “xù” lớp Trung-Anh toàn những cô nàng dễ thương kinh khủng. Nguyên reo lên:

- Hà. Tìm tao có việc gì trọng đại à?

- Chập dây thần kinh trung ương hay điên mẩn tính vậy mà? Còn 4 ngày nữa là dạ hội “Đêm sao băng” của bọn tao rồi. Cần người tài như lá mùa thu, thế mà mày ngồi ngẫm nghĩ sự đời thành thơ như thế ngày mai là 30 Tết không bằng!?

Câu nói của con bạn làm Nguyên như người tìm được trí nhớ. Nó sực tỉnh giữa cái bề bộn công việc chuẩn bị cho dạ hội...

Chạy như chạy giặc lo đủ mọi thứ trên trời dưới đất, Nguyên đánh cắp thời gian như một kẻ trộm tốt bụng. Mọi thứ gấp gáp và hứng khởi làm nó quên bém vạ bé Hàn...

... Thế nên mày phải phân phối vé ở mạn Thăng Long, hiểu chưa?

- Không để con Huyền lo cái đấy...

- Sao ngu thế, ít vậy sao đủ?

- Không đủ thì bảo thằng Việt đi báo anh Cường điều thêm cỡ chục người là OK chứ gì.

- Bọn SMF gọi lại chưa? Bọn nó chắc chắn diễn không?

- Khỏi lo. Yên tâm về bọn nó...

Mọi thứ rồi tung như “tóc mình khi chưa dùng Dove”. Đúng là thiếu người trầm trọng. Khủng hoảng thời gian! Đã thế Nguyên còn làm mất di động. Khi gió! Như trò đùa, đánh rơi trên đường Kim Mã chang chang nắng khi đang phi hết tốc lực để lấy hợp đồng âm thanh. Nó cố gọi vào máy để mong chờ một ông Bụt nhặt được cái T100 mới cái của nó:

- Alô ! - đầu kia thùng thảng.

- Anh ơi, em là người đánh rơi cái máy di động anh đang cầm, anh làm ơn...

Rụp. Tít...tít...Nguyên hình dung ở đâu kia “ông Bụt” tháo chốt, rút Sim, ném đi. Thế là xong! Toi cái di động! Nhưng thời gian không đủ để mà ngồi tiếc. Nó nhanh chóng quên bém mình từng có di động để lại lao vào chuẩn bị cho “Đêm sao băng”.

Tình cờ trước dạ hội một hôm, nó gặp bé Hàn ở đầu cầu thang. Cũng chẳng kịp suy nghĩ hay đắn đo đôi chút cho ra dáng một người tử tế, nó lao vào tới hỏi như phỏng vấn:

- Em ơi, ngày mai em có đi dạ hội không?

Bé chớp chớp mắt như búp bê:

- Dạ, có ạ!

Nguyên vừa thở hồng hộc vừa hỏi, thô bạo chẳng kém câu trước:

- Em có đi với anh không?

Bé nhúu mày, chần chừ mất hẳn nửa giây trước khi cười rất... vô tư:

- Không. Em đi với bạn, anh ạ!

Hết! Game over! Nguyên “à, thế à” một cái cho phải phép rồi lại lao ầm ầm đi nhanh như lúc xuất hiện, lòng vẫn vương mấy thứ cảm xúc hỗn loạn. “Một là bé đi với bạn thật, hai là bé đi với một bé giai nào đó. Dù sao cũng không có chỗ cho mình”. Rồi ngay tắp tự, nó lại lằm rằm tự chửi bản thân ích kỉ khi

nghe tới những chiến hữu đang bơm bóng đến bờ ghét và cắt xổ toét tay thì nó lại đứng ở đâu đó và cò cựa với một cô bé.

Tệ thật! Nguyên nhanh chóng quay trở về với công việc tuy đầu óc vẫn lộn xộn những suy nghĩ cho một vài khái niệm khó hiểu về con gái. Ví như: “Con gái là một thứ hỗn hợp pha nhằm chất.” hay “Sự cách xa với con gái luôn tỉ lệ thuận với hạnh phúc!”. Thấm thía thế không biết!

6h45. Công việc chuẩn bị đã được 98%. Nguyên lấy xe phóng cái vèo về nhà, ăn cái rụp, thay quần áo cái xoạch rồi lại phi cái vù về trường. 7h30. Đông nghịt! Kinh dị nhưng mãi mãi! Hình dung tí nữa “được” chen chúc với chừng 7 nghìn con người phì phò sức sống ở trong kia, Nguyên thấy choáng cả đầu. Nhưng nó cũng lao vào trường một cách đầy trách nhiệm, Hà ngồi điều hành bán vé cổng, hai đứa nhìn nhau và cùng nở một phần ba nụ cười, thế là đủ! Nguyên chạy vào khu vực sân khấu.

Trống. Nhạc. Gào thét ầm ỉ. Nhìn nhau mãi nguyên. Âm thanh cực ổn, nó thở phào nhìn những cuồng fan của rock đang nhảy nhót cùng Small Fire đang play những hit của Linkin Park. Sân khấu tuyệt vời! Đông quá chừng! Loáng thoáng những đứa đeo thẻ ban tổ chức chạy qua chạy lại, mồ hôi đầm áo, những giọt cười và cả nước mắt. Trung Anh nhà ta vĩ đại là thế nhưng mà là Tây Lương Quốc Nữ nên nước mắt hơi chóng vánh, lo lắng cũng nước mắt, sung sướng cũng nước mắt. Khản cả tiếng, lạc cả giọng, nhưng sâu thẳm vẫn vui! Những gian hàng đầy ánh sáng và tiếng cười. Nguyên chợt thoáng thấy bóng một người lướt qua đầy mỹ thuật. Không thể nhầm! Nó chạy theo như bản năng:

- Em !

Quay lại. Đúng bé Hàn. Bé lúng túng nhìn cái thẻ ban tổ chức lung lẳng trên cổ Nguyên làm nó cũng thấy bối rối tợn. Nguyên đành hỏi lắp đi :

- Em đi với bạn à?

Bé không cười, nói bằng một giọng không chỗ nhấn:

- Vâng. Mà anh ở trong ban tổ chức sao còn rủ em đi?

Nguyên vừa lau mồ hôi vừa trả lời, nó nói mà thấy áy náy với Trung Anh:

- Nếu hôm qua em đồng ý đi thì anh đã bỏ cái thẻ này ra và đến như một người khách - Nó hỏi lại - Nhưng tại sao em từ chối đi với anh?

Bé hơi ngập ngừng nhưng cũng gượng gạo trả lời:

- Em sợ...bọn bạn em nó nói...

Nguyên thấy choáng như vừa ăn xô nước vào mặt. Nó giận lắm nhưng cố kìm lại:

- Vậy à? Nếu vì sợ người khác nói thì anh đành thôi. Anh và em từ giờ gặp nhau không cần tỏ ra quen biết.

Rồi Nguyên quay lưng, dùng dùng bỏ đi. Sau đó, nó còn thấy bé Hàn hai lần nữa, một là lúc bé ăn kem với một em gái xinh xinh, một thì bé đang lang thang cùng mấy cô bạn búp bê. Nguyên cũng thấy lướt những người quen. Nam xuất hiện tự tin bên cạnh một cô bé váy trắng xinh xẻo, tên là Phương thì phải. Quyên thì đi cạnh Trung trong tư thế một cô bạn gái. Cả Dương và Uyên cũng đến một lúc, sau đó mất tích.

Nguyên thoáng thấy Bảo và Nga, điều làm nó không ngạc nhiên...Người ta đi với nhau, vui vẻ quá! Nguyên tự cười chua chát khi nhìn lại mình, đầm mồ hôi và mệt mỏi, nhưng nó lại thấy hạnh phúc, và đang giúp cho những người mình yêu quý, bằng thứ tình cảm vĩ đại mà giản đơn người ta hay gọi là tình bạn. Nó vào sau cánh gà, đầu nhúc như búa bổ, tự thưởng cho mình một cốc Nestea mát lạnh. Rồi lại ra giúp cho hết “Đêm sao băng”.

- Tiết 2 Bảo qua tìm mày đấy!

- Nhấn gì không?

- Không. à lại nhắc tới nhấn. Thăng Thái nhấn mày là sắp có giải bóng rổ trường mình rồi.

- Hớ! Sao không thấy thầy Thăng hô hào bà con?

- Thái bảo đây là giải tự tổ chức. Bọn thằng Lý, Thái và Long lập ra giải để

đánh, bọn nó sợ vào giải chính thức không được liên quân - Này, thế thằng Lý không چرا được bé Nhung bây giờ sao rồi?

- Chẳng sao. Vẫn sống đẹp. Thế nên tao mới thích chơi với Lý. Thành cũng thế. Vì bọn nó giống tao, đơn giản, và lại ít dính tới con gái. Còn mày xem thằng Hưng đi với cái Linh bỏ rơi anh em. Độ và Hạ thì dính nhau như một cặp vằn. Lê Quang thì tìm đến Nhi 4 mắt mà “kết”. Nói chung thiên hạ có đôi lứa hết, tao... bơ vợ mày ạ!!!

Câu cuối cùng làm Dương suýt cười mề rãnh nhưng nó sợ làm thằng bạn cáu tiết lên cà khía nó với Uyên nên thôi. Nó mĩa thằng bạn là điên cực độ! Nguyên than thở loạn xạ một hồi cho đến khi thằng Đông Juan đến và lôi nó đi chơi Play Station 2. Dương ngồi lại một lúc rồi tự nhủ:

- Chắc lại phải tác hợp nó với con bé Hàn thôi.

Rồi nó nghĩ tới chị Huệ vốn dốt tịt môn Lý-Hoá, mê một ông anh Kiến Trúc mà găng đồ được cả Ngoại Thương! Tình yêu thật hoành tráng và xa xỉ! Dương đang trần trở trong mớ triết lí vĩ đại ấy thì nó chợt thấy Vy đi qua cửa lớp...

Kỳ 3: Cú điện thoại - Cổ phiếu scranton tăng 3% - Ý tưởng truyện mới

Dương nhảy ra khỏi lớp bám theo Vy. Nó cười rất phát tài và bắt đầu hỏi dò về bé Hàn...

8h tối. Dương về nhà, nằm gục vào đệm, thở phù phù một cách rất vinh quang. Mệt! Nó nhắc máy gọi cho Nguyên mắt dôi vào tờ lịch tường chỉ chút kế hoạch gạch xanh đỏ tím vàng như bảng pha màu hoạ sĩ. Bốn hồi chuông. Lâu thế! Đang “giải quyết nỗi buồn” chắc?

- Anhi haxêô!

- ờ, tao đây. Làm gì lâu thế?

- ờ tao đang đánh con trùm của Hitman2. Sao?

- Chẳng sao. Gọi chơi thôi!

- Đừng “down” thế. Có việc gì?
- Định chúc mày ngủ ngon ấy mà!!
- Tao đập và tiếp tục luyện bàn phím đây...
- Thôi thôi, để tao nói.
- Có thể chứ. Nhanh nhẹn lên!
- Chiều nay, sau khi mày đi Play Station 2 với cu Đông Juan, tao ngồi vừa đuổi muỗi vừa suy nghĩ mấy thứ về vấn đề triết học thì...
- Tinh giảm câu chuyện hoặc tao gác máy.
- Đây. Khiếp! Vậy ngắn gọn này: tao đã tìm được một số thông tin quý giá về bé Hàn.
- Sao mày tự dưng nổi hứng đi phở sáng về bé làm gì?- Nguyên ngờ nghệch một cách rất thành thật.

Dương rành rọt từng tiếng:

- Tao định bắc cầu cho bọn mày.

Im lặng. Dương ngó lên đồng hồ ...1...2...3. Thôi rồi! Nguyên mà suy nghĩ cái gì hơn 3 giây thì thật khủng khiếp. Y như rằng, giọng nó quá cả lúc bị “Game Over”.

- Tao chịu. Thứ nhất tao đang ghét bé vì vụ dạ hội mà tao kể cho mày. Thứ hai tao tự cho mình chưa đủ tầm. Mày xem, tao là một chàng chẳng có gì nổi bật ngoài nhảy chạm rổ 3 m. Còn bé luôn tươi hơn hơn như hoa hậu, lúc nào cũng có các bé giai bám nhăng nhặng. Ôi, tao hãi!
- Mày trẻ con quá! Tao đã bảo tao nổi, thì tao sẽ làm cho ra ngô ra khoai. Chỉ cần mày chấp nhận thay đổi, bảo đảm bé sẽ cảm mày.
- Nghe sướng tai thế, hàng chất lượng cao chắc? Thế tao phải thay đổi những gì?

- Đầu tiên là bỏ cái kiểu ăn mặc lôi thôi đi. Tiếp theo là bỏ cái kiểu cười làm duyên rất chi vô học. Tiếp nữa là ăn nói cho đúng đã từng là một thằng con trai chuyên Văn xem nào!

- Chuối cả nải! Mà quên Mr. Giang đã từng tuyên ngôn một câu để đời à: “Theo tôi, con trai là trông cứ phải đều đều một tí mới hay!!!”

- Đúng, nhưng đó là tuyên ngôn chọn con rể của Mr. Mà bé Hàn thì có phải con thầy đâu. Bé không thể, nhé!

- ...

- Tiếp tục là trích cái quỹ thời gian túng thiếu đầy hoàn cảnh của mà ra một nửa cho bé. Viết ít thôi và ngủ bớt quên đời như mà đang làm...

- Thôi cho em xin! Này tao trả lời đơn giản: tao không làm được. Thôi, tao tiếp tục công cuộc phá đảo Hitman2 đây. Chào mà và chúc mà ngủ ít ác mộng.

Nguyên đập máy thật. Dương chưng hửng. Nhưng nó không nản. Tính Nguyên trước giờ vẫn thế, vốn ác cảm với con gái lại ưa sống theo chủ nghĩa “tất cả bằng cái tằm, mọi thứ là cái đỉnh”. Lúc này, Dương nói thật sự: nó phải ra tay thì gạo xay sẽ ra cám...

Tiết 1 Nguyên đi đâu đó. Sang đầu giờ Anh mới thấy loạng quạng bò tới lớp bằng một vẻ mặt pha trộn của sự ngái ngủ và vui sướng lạ kì. Ném balô xuống, nó nhìn Dương bằng một nụ cười thoải mái đi kèm.

- Tao là thiên tài!(!) Y như tao đoán, cổ phiếu Scranton tăng 3%. Tao lãi 700N rồi mà ẹ! Willing xuống nhưng không đáng kể mới lại tao đã rút bớt ở đây quá nửa ngay từ hôm kia nên chỉ chết tí xíu. Ôi, 700N! Mĩ mãn thật, tí nữa tao khao mà kem Susu xả láng!

Dương chia vui với thằng bạn và đợi cho cơn phờn chí của thằng bạn tụt xuống mới nói:

- Nhắc mà luôn, từ giờ đi muộn ít thôi. Không nên để ấn tượng xấu trong mắt bé.

- Mày vẫn chưa hết cơn chập mạch ồ cứng hôm qua à?- Nguyên nhíp nhíp ngón tay, vặc lại-ấn tượng cái khi ý!! Tao cần vào! Nói luôn cho mày mở rộng bộ óc bã kẹo cao su của mày: Lúc nãy đi lên cầu thang tao còn thấy bé đứng với mấy nhóc nào ấy, cười nói kinh động cả 4 tầng nhà. Đấy! ấn tượng thế mới là ấn tượng chứ!

Dương cười châm chọc:

- Ghen hả? Ghen là “iêu” đấy!

Nguyên nhếch mép, vừa lật vở vừa nói:

- Người ta thường nói hoa thì có gai nhưng cũng không nên quên vô số loại có lắm gai mà chẳng có tí hoa gì! Đúng là yêu thì thường ghen, nhưng ghen thì chắc gì là yêu!

Dương gật gù:

- Mày không sai. Vậy tao cũng nói cái này: bé nói chuyện với nhiều người là vì có nhiều người thích bé. Nhưng điều ấy không mang nghĩa là bé thích nhiều người. Nín chưa?

- Nín. Thôi, học đi !

Thấy thằng bạn lảng, Dương cũng thôi. Nó vừa lật lật sách vừa nhẩn nhó:

- Chiều về nhà tao nấu cái gì cùng ăn, mấy hôm nay u tao đi làm về muộn, tao toàn ăn một mình. Con em tao cũng sang nội chơi cả tuần rồi.

Nguyên gật đầu đại, đầu óc nó bận rộn suy nghĩ vài điều linh tinh lang tang về phạm trù mỹ học(!) Chợt Dương chen vào:

- à, hay mày viết tặng bé một cái gì đấy đi!

Nguyên bật cười vì ý nghĩ ngộ nghĩnh của thằng bạn:

- Thôi can. Tao hay có tật ít viết trước thì tương lai lắm. Mới lại các nhân vật chính của tao thường “sunsilk bồ kết” nhau, mà bé thì đâu ưa gì tao. Mới lại viết lảng nhăng không chính xác dễ ăn chửi lắm.

- Ôi zời, kệ xừ nó. Cứ viết một cái “The End” thật hoành tráng vào. Mà cứ cho nhân vật bé Hàn thích mà thì nó véo tai mà chắc. Hơ ... hơ...Nói? Ai nói? Đây là truyện chứ có phải kí sử đâu mà cần chính xác. Mà chỉ cần đồng dạng ưỡn ngực: đó là truyện của tôi, nhân vật ấy do tôi bịa ra, chẳng may... trùng tên. Chết ai!!

Nguyên giơ hai tay, cười sặc sụa:

- Tao...đến chịu mà! Bó tay! à, mà sáng nay...

Chợt cô Anh gọi Dương lên bảng. Thằng này vốn ngu độn tiếng Anh có tiếng. Nó chập vập mãi trên bảng không xong. Nguyên ngo ngoe phía dưới một mình, cho đến khi Dương ở trên bảng chạy tót xuống, mặt đầy căm phẫn, thấy Nguyên là xả ngay:

- Chết tiệt ăn con 5 mà ạ. Ai ngờ call có call on chứ, tao làm là call for mà cô bắt lỗi ngay. Đen quá!- Nhưng nó lại nhanh chóng tươi như hoa-Lúc này mà định nói gì nhỉ?

Nguyên lắc đầu:

- Tao quên rồi-rồi nó quay mặt ra sân đầy nắng và gió. Dương nhìn thẳng bạn chép miệng:

- Mà kì thật. Nhiều lúc tao tự hỏi không biết mà có thích bé Hàn không nữa?

Nguyên đáp nhẹ tênh:

- Có!

Kỳ 4: Bài thơ nhỏ - Thay đổi - Vai phụ

- Thích thật à?

Dương nhìn dò xét. Nguyên không nói gì, nó lại nhìn ra cửa sổ. Dương tặc lưỡi:

- Triết học chứng minh im lặng là đồng ý!

Nguyên vẫn không quay đầu lại thản nhiên:

- Nhưng tao vẫn ghét bé vô cùng.

Dương la lên khoe loé như bị vắt cằm:

- Oái! Gì kì vậy? Mà đừng tỏ ra khó hiểu một cách vĩ đại như thế chứ!

Nguyên cười ruồi:

- Có bộ luật quái nào qui định khi thích người ta ... không được ghét đâu! Tao có cả hai thứ tình cảm ấy thì bỏ tù tao được à?

- Nhưng tại sao lại tóc rối đôi kẹo thế?

-... Dễ hiểu thôi. Vì bé luôn gây cho tao cảm giác là bé không dành cho tao, rằng bé là một ngôi sao quần chúng, thích kiểu cười chẳng cho ai mà đứa nào cũng tưởng cho mình. Tao ghét điều ấy!

Em đẹp như một nàng tiên trong “Vườn cổ tích”

ánh mắt long lanh tựa sinh tố bơ dừa

- Hố... hố... hố... lạ mà. Mà gửi nàng thế thì nàng có mà phát sắc vì cười mất!

- Trình tao chỉ thế-Nguyên gắt gỏng.

- ờ mà cũng hay. Có khi gửi xong bài này nàng lại mời mà đến nhà nàng cũng nên.

- Làm gì-Nguyên hỏi ngờ vực.

Dương cười rất bản chất:

- Để mời mà ăn bún chả bằng những tờ giấy nhúm lò là thơ mà gửi chứ còn sao!

Nguyên vừa buồn cười vừa cáu tiết, đuổi thẳng bạn vòng quanh lớp như tập

thể được hai vòng không catxê thì nó nhắc thấy Long ngoài cửa. Đúng nó thật. Long gọi to:

- Êu! Đại ca!

Nguyên khoái tính Long, nó là thằng mà trong sân bóng rổ có thể hăm hè căng thẳng với Nguyên như hai con gà chọi thì 5 phút sau lại bá vai bá cổ nhau ra ăn kem chanh như hai con vịt tồ.

- Có lịch đấu rồi này đại ca. Trận gần nhất lớp đại ca đấu với Warrior Leader. Sướng nhé, bọn nó yếu xìu như mấy con kiến, giẫm cái “bếp” là xong!

Cái cách tả rùng rợn của Long làm Nguyên ghê người. Nó đang ì xèo với Long rằng lịch thi đấu quá dày thì Dương lò dò ra chen vào:

- Ê Long, biết con nhỏ Hàn lớp Anh 2 không?

Long gục gặc đầu:

- Biết. Sao ạ?

Dương huýt sáo lơ cái nhãn mặt của Nguyên:

- Nó thế nào?

- Xinh xinh duyên duyên. Hết.

- ít ý tưởng thế .

- ờ em không rành về loài động vật gốc xít ấy lắm. Muốn biết rõ hơn đi hỏi thằng Tín xem, nó có vẻ quan hệ nhiều với tụi yếu ớt ấy!?

- Tao ghét thằng Tín - Cả Dương và Nguyên nói gần như cùng lúc.

Long nhún vai:

- Vậy hỏi thằng Tú đi - Rồi nó chột nhãn mặt-Mà đại ca còn mỗi quan tâm gì khác lớn hơn bóng rổ à? Em thì không!

Nguyên gật đầu, cười rất nhiều ý nghĩa:

- Tao cũng vậy! Bóng rổ muôn năm. Nhưng liệu mày có lấy được một cô vợ chơi cho giải WNBA không?!! (WNBA: giải bóng rổ nữ chuyên nghiệp của Mỹ)

Nói thế nhưng nó cũng chiều lòng Dương. Tức là thay đổi mình “một ít” và cố gắng gây ấn tượng với bé Hàn càng nhiều càng ổn...

- Không phải tao thiếu tự tin đâu. Mà thật sự tao thấy tao chẳng có điểm gì mạnh cả.

- Không cần phải “có điểm gì mạnh”. Mày ngắm lại thằng bạn vô tích sự của mày đi-Dương vỗ ngực-Tóc tai thì nếu đứa nào khéo tay có thể bắt nguyên cả một gia tộc họ quạ. Đá bóng thì làm người ta liên tưởng tới hoặc một đứa thiếu năng hoặc Beckham khi... gãy chân. Cuộc sống tự lập của tao chưa bao giờ cho phép vung tiền ra như một công tử nhà giàu đích thực...Nói tóm lại tao tưởng chừng chỉ có thể đem hấp lá chanh hay rút xương xào xả ớt. ấy thế mà vẫn có một cô bạn gái, như mày thấy, cái nét khoác vai cái đẹp cùng sóng đôi...

- Nhưng...

- Nhưng nhưng cái củ gừng! Không nghe tao à? Yên tâm đi! Con gái vẫn thường thích mà không cần bất cứ lí do nào (?)

Thay đổi thói quen không bao giờ là dễ. Cái qui trình: tối xem băng, đêm học, sáng ngủ của nó bị đảo lộn lại cho ra dáng một người bình thường. Nguyên khó chịu. Nhưng nó không thể chối cãi được rằng với việc ngủ buổi sáng nó thường xuyên cho qua 1 hoặc 2 tiết đầu để làm một thành viên tích cực cho phong trào: “Bảo vệ giấc mơ đẹp”...

- Đôi khi tao không hiểu sao mày thích bé Hàn, Nguyên ạ. Bé không xinh bằng Mỹ Tâm, cười rạng rỡ làm sao bằng Thanh Thảo, rõ ràng tóc chẳng mượt như Dove, da chẳng mịn như Lux...Tổng thể bé cũng thường thôi!!!

- Và tao thích chính vì điều đó. Vì bé là bé chứ không phải là bất cứ ai khác! Nếu bây giờ Uyên của mày mặt y hệt Britney thì có chắc mày sẽ thích nó nữa

không? Mà y hiều chưa?...

- Hơi hơi - Dương gãi đầu...

Sáng thứ tư, Nguyên phóng xe tới trường chỉ bằng một tay phải. Không phải nó muốn trêu ngươi chọc giận các chú cảnh sát giao thông đẹp giai mà là vì tay trái của nó đang cuốn băng do hậu quả của cú xòe đẹp tối hôm kia bởi một thằng nhỏ chết tiệt đi Jupiter đỏ biển K40 quệt ngang mũi xe, Nguyên chống tay xuống đất. May mà chưa gãy xương. Nhưng cũng không đủ điều kiện cho nó đánh một trận bóng rổ. Thế mà vào cái giờ đúng ra nó đang ôm cái Sony J70 chat với bạn bè ở nhà và xem ESPN thì Nguyên đến trường để làm cái việc khó nhọc và đổ nhiều mồ hôi kia.

Sân bóng rổ sạch sẽ dưới bầu trời khá dịu, không khí thoáng mát cho đám đông khán giả cùng hít và thở. Nguyên đến không muộn so với giờ đấu nhưng không đến sớm hơn được bởi hội họp với những đứa đang khởi động kia. Tùng đi ra phía nó, vừa đập bóng bằng tay trái vừa cười, hỏi bằng giọng căng thẳng:

- Ngủ ngon chứ?

Nguyên nhếch mép:

- Mai hỏi lại câu này nhé, chứ hôm nay thì hỏi thừa đấy!

Tùng chép miệng, ngược xuống bộ phận quần băng của Nguyên:

- Tay mảy đở đau chưa?

Nguyên gặt đầu:

- Có đỡ hơn. Nếu trước đau 10 thì giờ chỉ còn 9 rưỡi thôi! Chắc vẫn đánh được.

Tùng rùng mình:

- Mà y luôn đùa được thì phải?

Nguyên giờ ngón cái lên:

- Đó là một lời khen phải không ?!

Rồi nó chạy vào khởi động. Một lúc sau, nguyên do của cái sự “đau mà cố chịu” của nó đã mò đến. Nhìn mấy thằng nhãi lon ton quanh bé, Nguyên cũng thấy người mình nóng thêm vài độ, nhưng nó lại tự trấn an trái tim bằng suy nghĩ rất...AQ: “Mày tán bé là tán...cục gỗ, bé chỉ thích tao thôi!”, rồi tự thưởng bằng một quả ném 3 điểm suýt vào. Từ giữa sân thầy Hiền cho một tràng còi chói tai để tập hợp hai đội...

Trận đấu diễn ra với tiết tấu khá nhanh và quyết liệt một cách cần thiết. Tuy vậy Nguyên đánh khá uể oải, ít va chạm, chỉ thị từ Tùng là “đánh hút người và giãn đội hình để bọn tao ghi điểm”. Với một sự chần thưng rất hùng hồn ở tay, Nguyên khó có thể cãi lời Tùng. Thằng này thường có lý trong mọi vấn đề trừ tình cảm. Tuy có thấy chút xiu khó chịu và sống sượng khi đóng một vai phụ, Nguyên vẫn mừng vì chiến thuật của Tùng là khá thành công. Nguyên chạy cánh hút hậu vệ và trung phong bên kia để Minh đè tiền đạo cho Tùng đột vào ghi điểm. Nếu trung phong bên kia tách ra thì Tùng bật cho Hoàng chạy cắt vào ghi điểm. Rất đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả! Hết hiệp đầu bọn nó dẫn 8 điểm. Thế là ổn!

Nguyên vừa tu nước vừa thở như lấy được:

- Hiệp 2 thế nào đây. Tao cứ trải thảm cho chúng mày bước thế à?- Nguyên đùa.

Tùng ngồi bệt xuống, ép các khớp tay cười:

- Sao, thấy cần xây dựng hình ảnh trong mắt bé nào à?

Nguyên vớt chai nước sang một bên, trả lời gọn nhẹ:

- Có lẽ!

Tùng nhú mày, hăng giọng:

- Cảm thấy tay thế nào rồi ?

Nguyên lè lưỡi:

- Sự có mặt của bé cũng là một thứ thuốc giảm đau !!

Tùng gật đầu:

- OK. Vậy hiệp 2 nghỉ lấy sức. Hiệp 3 tao sẽ đánh cánh. Ném 3 điểm để thắng Thành và Hoàng đề trung phong nó cho mày bắt bóng bật bảng. Chuẩn bị thành sao đi!

Kỳ cuối : Vĩ nhân - Cái người ta thường thiếu - Tình Yêu

Hiệp 2 được thắng Tùng ghìm nhịp độ lại chậm hơn. Bọn nó đánh giữ điểm và chủ yếu câu lỗi. Tùng không dùng kỹ thuật cá nhân để đột phá nữa, nó bật tường sang hai cánh liên tục chờ sơ hở là chuyển vào giữa cho hai trung phong chạy chéo. Nguyên ngồi ngoài khá thanh thoi, chợt nó thấy Dương đi từ xa lại, mặt hớn hở như được phiếu bé ngoan. Nó nhìn Nguyên bằng con mắt hình \$:

- Ổn đấy! Tao đặt lớp mình 3 ăn 2 với bọn lớp Toán. Thắng chắc rồi. Mà sao mày nhàn rồi quá vậy? Thắng Tùng có chiến thuật gì à?

- Ờ hờ. Tao đang ngồi... nuôi sao!- Nguyên thở ra, cười ranh mãnh-Tí nữa mày sẽ hiểu.

Còi kết thúc hiệp 2 vang lên. Bảng điểm vẫn hoan hỉ khoảng cách 7 điểm. Khả năng chiến thuật của Tùng là rất đáng kể. Nó vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa hớn hớn:

- Thế trạng hoàn hảo chưa?

Nguyên gật đầu:

- Đủ cho bọn kia lác mắt ngắm tao bắt bóng bật bảng cả hiệp.

Tùng ra hiệu đồng ý. Nó bắt đầu lải nhải nói về chiến thuật hiệp 3 cho những đồng đội đang nghe bằng một nửa sự lơ đãng.

Hiệp đầu vẫn bằng sự chủ động của gã đội trưởng tài năng-một quả 3 điểm “đẹp như một đoạn phim quay chậm” của Hiếu Minh. Bắt đầu ép sân, đánh 1-1 và screen cho đồng đội ném. Thành và Hoàng thì trung phong cho Nguyên

bắt bóng bật bảng. Gần như một mình một bảng, bằng những quả móc và fade away, Nguyên tung hoành ghi điểm liên tục. Không nhìn ra ngoài sân, nó cũng hiểu không phải chỉ bé Hàn mà tất cả đều đang tập trung sự chú ý và thán phục dành cho nhân vật chính của bữa tiệc là nó. Lại một đợt tấn công, Tùng bắt bóng sang cánh cho Hiếu Minh, Minh ném không chân chừ, Thành đề một trung phong nhưng khi Hoàng chưa đề nốt được tên còn lại thì một tên tiền đạo địch chợt lùi xuống đẩy nó. Gã trung phong to vật vờ còn lại nhảy vào tranh bóng, cánh tay đập mạnh vào tay Nguyên, và tai hại chính là cái tay đau. Nó gục xuống ôm lấy chỗ đang rỉ máu ra ngày một nhiều. Tùng làm dấu thay người. Nguyên nằm ở ngoài sân cho Kiều vừa băng bó vừa xuýt xoa. Nó bắt gặp từ bé Hàn, chỉ trong một phần trăm giây, ánh mắt dành cho một... vĩ nhân! Hình như chẳng còn tí đau đớn nào đáng kể!

Trời lạnh bất ngờ đến như một vị khách quên gõ cửa. Một vị khách quý, bởi nhờ cái vị gió mùa đông bắc đó mà học sinh có thể tạm biệt những cái áo “chạm đầu cũng bắn” và những cái quần ly “mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng”, để đến với những thứ sắc sỡ và hoành tráng mà con người gọi là thời trang. Hoa sữa tràn phố, rõ ràng mà mong manh, nồng nàn mà bờ ngỡ những nét rất Hà Nội. Hoa giọt tuyết, mồm chó và oải hương nở long lanh cả góc vườn trường, báo trước một Giáng Sinh sẽ rất lạnh...

Nguyên và Dương ngồi gần cửa sổ, vừa ăn hạt dẻ vừa nói chuyện băng quơ, ngắm những bé gái đang túm tụm bàn tán về bài tập lượng khó điên đầu hoặc một loại nước hoa mới. Nguyên hơi co mình trong cái áo khoác xanh vàng giản dị:

- Cuối cùng cũng chẳng đâu ra đâu. Tay bó thêm 3 tuần còn bé thì vẫn chẳng có tín hiệu gì tỏ ra có cảm xúc. Lẽ nào bé không hiểu một thằng con trai tay quần băng trắng toát chơi bóng rổ thì tức là sao?

Dương nhìn bọn thằng Tùng đang đá cầu ngoài cửa lớp với chú Khoa và Bí thư, mỉm cười:

- Tình yêu khác những thứ khác là nó không... ào ào. Mà kiên nhẫn đi. Sút hỏng thì nhặt bóng sút lại.

- Nhưng ít ra nó phải đập xà ngang va cột dọc một tí để tao còn có cái mà hi vọng. Đẳng này...

- Thì đó là tại mày sút... ngu!

Hai thằng lại cấu chí nhau oanh liệt. Nguyên dừng tay, vớ lấy hạt dẻ bóc tiếp:

- Nhiều lúc tao thấy tao thật buồn cười. Sao không vợ bừa một “vệ tinh” nào đó đang nhặng nhít bám theo, mà cứ cố mơ cái mình không có...

Dương quay ra nhờ Diệp đi mua thêm ít bỏng gạo “tích trữ” cho 5 tiết học, rồi nhìn Nguyên cười một cái rất “lí tưởng hoá”:

- Vì như thế nó mới làm nên tính cách mày. Tao không nói quá đâu, nhưng mày xem, nếu bé Hàn chui vào cái đồng “vệ tinh” của mày, cũng ngày ngày lằng nhằng chạy theo mày thì giá trị bé sẽ giảm đi nhiều thật là nhiều.

Hai đứa huyên thuyên chừng 5 phút thì Diệp mang lương thực về, kèm theo một tờ rơi mà nó bảo là “bọn lớp Pháp nhờ đưa cho Nguyên”. Một cái bupfê. Có khiêu vũ. Có tiệc đứng. Không tồi! Nó quay sang Dương:

- Thế nào, đi không?

Dương tặc lưỡi:

- Có chứ. Dạ hội là một thứ nên đi! Mà nhất là với mày, lần này mày phải đi!

Nguyên nhún vai:

- Sự thắc mắc cho một câu hỏi “Vì sao?”

Dương cười:

- Mày đi. Và mày sẽ mời bé Hàn Bích Vân nhảy một điệu Vanse. Đó là cơ hội để mày ngấm nghĩa rõ về tình cảm của bé với mày.

Nguyên hoảng hốt:

- Ôi zời! Tao đâu có biết khiêu vũ. Break dance thì còn khớp được một tí chứ mấy cái thứ trò giẫm chân nhau thì tao chịu!

Dương gạt đi:

- Mà y cứ lẩn tẩn dăm ba cái chuyện lẻ tẻ. Như mà y nói, tao không biết yêu thì tao... không được yêu à? Đâu có, tao vẫn yêu và tình yêu của tao vẫn đẹp như thường...

Nguyên bữu môi:

- Nhưng mà hai cái ấy khác nhau. Tao không làm được cái việc gọi là “Nào, mình cùng... xoay!” (!)

Dương gắng gượng:

- Tao sẽ dạy mà y. Cố lên. Từ giờ đến lúc ấy còn hai tuần. Quá đủ để mà y tập đi lên đi xuống rẽ trái rẽ phải. Mà bản chất nhảy thì cũng chỉ đến thế thôi chứ mấy (!)

Lập trường Nguyên bị lung lay như một cái răng sâu, nó chống chế bằng một giọng rất quan trọng hoá:

- Đó là một chuyện. Còn nhớ bé từ chối nhảy và ra nắm tay đập chân với một cú khác thì tính sao?

- Đi buôn lo lỗ vốn! Mà sao mà y thiếu tinh thần thể hả thằng hâm kia? Mà y có đủ răng để làm một nụ cười không khuyết tật, đủ ngón tay để cầm tay bé và đủ cá tính làm cho bé cười từ câu nói đầu tiên. Cái mà y không đủ chỉ là sự tự tin mà thôi !

- Tao không mời đâu. Tao có mời bé cũng không thêm đâu. Bé sẽ lại nói: “Em sợ bạn em thấy!”...

- Cái mà y không đủ chỉ là sự tự tin mà thôi! - Nhưng so vai.

- Tao cũng không biết. Nhưng tao thật sự không thấy có khả năng nói một câu đủ chủ vị khi đứng trước anh ấy - Vân cười buồn.

- Ừ, nhưng mà y cũng đâu có cần phải nói. Chỉ cần khi anh ấy nói “Em có thích anh không?” Mà y gạt đầu cái rụp là được !- Nhưng nhăn nhăn mũi, điệu bộ như cố kìm cơn cười.

- Chắc tao cũng không làm nổi mất-Vân đau khổ.

- Ôi !Khi yêu (!) người ta thường mất tự chủ vậy sao? Tội nghiệp!

- Biết sao. Mà ời, giá mà lần dạ hội tới anh ấy mời tao nhảy, tao sẽ đồng ý ngay. Mặc dù tao không biết nhảy hay bất cứ điều gì tương tự...

Eros khoác vai thẳng bạn thân Alpha, nhăn nhó vừa lau cung vừa lẩm bẩm :

- Tại sao con người khó hiểu thế hả cậu? Cứ ngần ngại, suy diễn rồi thất vọng, buồn chán vì những thứ do mình tưởng tượng ra.

Alpha nhún vai:

- Bọn trẻ con Ngốc xít ấy mà! Suy cho cùng, cậu chỉ nên bắn cho bọn nó loại tên “trên tình bạn,dưới tình yêu, bấp bênh tình huynh muội” thôi!

(Nhật kí lớp) 7/11/K3

“...Hôm qua thẳng Nguyên cuối cùng cũng nói ra được cái nó muốn nói và nhận được câu nó muốn nghe. Với tình cảm dành cho bé, nó thay đổi được bản thân khá nhiều và bé hình như cũng vậy, không chỉ học ổn hơn mà tạo một hình ảnh đáng tin hơn trong mắt Nguyên, một cách vô tình, hai đứa đã minh chứng cho mặt tốt nhất của tình yêu học trò: có thể làm động lực cho mọi thứ ! Vì thật ra, bản chất thì yêu để sống đẹp chứ không phải là sống để yêu đẹp...

Dương”

Nó ngừng bút và nhìn ra cửa sổ. Mọi thứ ánh lên một màu dịu dàng và ấm áp dưới ánh sáng và nắng. Trong lòng Dương dâng lên một cảm xúc kì lạ, mà nó biết, sẽ không thể tìm lại khi bước qua tuổi học trò trong sáng...